

A települések infrastrukturális ellátottsága, 2017

Tartalom

Összefoglalás.....	1
Energiaellátás.....	1
Villamosenergia-ellátás.....	1
Gázellátás.....	1
Távfűtés és melegvíz-ellátás.....	2
Települési vízgazdálkodás.....	2
A közműves ivóvízellátás jellemzői.....	2
Közüemi szennyvízelvezetés.....	3
Szennyvíztisztítás.....	4
Települési hulladékgazdálkodás.....	4
Úthálózat.....	5

Összefoglalás

- 2000–2017 között a háztartási villamosenergia-fogyasztók száma 7,3%-kal bővült. Az egy háztartási fogyasztóra jutó felhasználás 2009–2014 között mérséklődött, majd 2015-től növekedésnek indult. 2017-ben a fajlagos háztartási villamosenergia-fogyasztás 2,1%-kal haladta meg az előző évit.
- A lakossági gázfogyasztás 2005-ben volt a legmagasabb (4,6 milliárd m³), amely 2017-ben 3,7 milliárd m³-re csökkent, az emelkedés 19%-os volt egy évvel korábbi évhez viszonyítva. 2017-ben a települések 91%-a volt gázzal ellátott, ez az arány 2005 óta nem változott számottevően.
- A távhő- és melegvíz-szolgáltatásba bekapcsolt lakások száma 1990 óta nem módosult jelentősen. A lakossági távhőfogyasztás 2014–2017 között 19%-kal emelkedett, míg a melegvíz-fogyasztás 2004 óta folyamatosan csökkent.
- 2000–2017 között a közüemi víztermelés és -felhasználás – éves szinten kisebb ingadozásokkal – 13, illetve 19%-kal lett kevesebb.
- 2017 végén a települések 66%-án működött közcsatorna-hálózat, ehhez az ország lakásállományának több mint 81%-a csatlakozott. (2000-ben ezek az arányok 27 és 51% voltak.) A közműöllő (az ivóvízvezetékkel ellátott és a közcsatorna-hálózatra rákötött lakások arányának különbsége) a 2000. évi 41 százalékponttól 2017-ben országosan 14 százalékpontra zárult.
- 2006–2013 között a közszolgáltatás keretében elszállított települési hulladék mennyisége folyamatosan csökkent, 2014 óta ismét – 2017-re közel 8,0%-kal – emelkedett.

Energiaellátás

Villamosenergia-ellátás

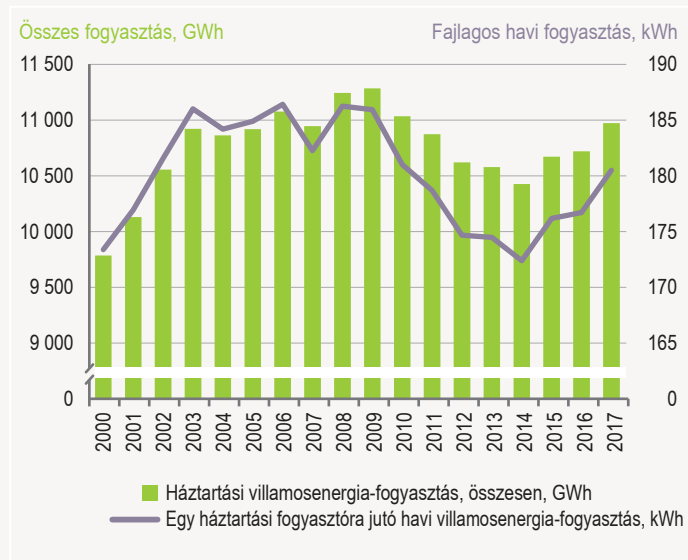
A közüemi villamosenergia-hálózat Magyarország minden településére kiterjed. Az ágazatban 2017-ben hat villamosenergia-elosztó társaság működött. A szolgáltatók összesen 5 millió 606 ezer fogyasztót láttak el, akik 91%-a háztartási fogyasztó volt. Az előző évhez viszonyítva a fogyasztók száma 0,5, a lakossági fogyasztóké 0,3, míg 2000-hez képest az előbbi 9,3, az utóbbi 7,3%-kal emelkedett. A ház-

tartási fogyasztók számának bővülése részben a lakásállomány növekedésével, részben a villamosenergia-hálózat külterületi terjeszkedésével – üdülők, településeket övező kiskertek épületeinek bekötésével – magyarázható. Az összes fogyasztószám-emelkedést az előbbieken túl az új ipari, szolgáltatólétesítmények hálózatba bekötése eredményezte.

Az elosztók által értékesített összes villamosenergia-mennyiség 2017-ben 37 231 GWh volt, 2016-hoz viszonyítva 3,3%-kal növekedett. A szolgáltatott villamos energia 29%-át (10 972 GWh) a háztartások használták fel. Részesedésük 2000–2006 időszakában 32 és 33% között ingadozott, 2007–2009 között 31-ről 34%-ra nőtt, majd ezt követően folyamatosan csökkent. A lakossági felhasználók fogyasztása 2009–2014 között mérséklődött, 2015-től azonban minden évben növekedett. 2017-ben a fogyasztás 5,2%-kal haladta meg a 2014. évit, ez azonban a 2009. évi csúcshoz viszonyítva még mindig 2,8%-kal alacsonyabb fogyasztást jelent.

1. ábra

A háztartási fogyasztók villamosenergia-felhasználásának főbb adatai

A háztartások villamosenergia-felhasználása területileg differenciált. 2017-ben a háztartások fajlagos villamosenergia-fogyasztása Pest és Győr-Moson-Sopron megyékben volt a legmagasabb, 30, valamint 12%-kal haladta meg az országos átlagot jelentő 180 kWh havi fogyasztást, míg Zala és Somogy megyékben volt a legalacsonyabb, 27, illetve 23%-kal maradt el az országos átlagtól.

Gázellátás

2017-ben az ország 2877 településén volt vezetékcsatlakoztatás, az ellátottság 2000–2005 között 80-ról 91%-ra nőtt, azóta nem változott számottevően.

Országos szinten a lakások 73%-ában használtak gázt a háztartások. A gázhálózatba bekapcsolt lakások aránya Pest, Fejér és Csongrád megyékben volt a legmagasabb (83, 81 és 81%), míg Komárom-Esztergom, Tolna és Baranya megyékben a legalacsonyabb (45, 52 és 54%).

2017-ben a fogyasztók száma 3 millió 469 ezer volt, 93%-uk háztartási fogyasztó. A gázszolgáltatók több mint 3,2 millió háztartás energiaszükségletét fedezték. A háztartási fogyasztók 88%-a használt fel gázt fűtési célra is. Az utóbbi tíz évben a fűtési célú felhasználók aránya 4 százalékponttal nőtt, míg a háztartási felhasználóké érdemben nem változott.

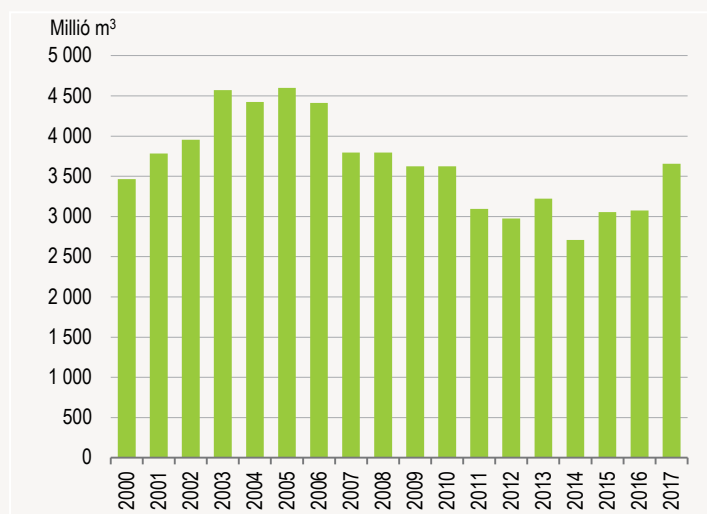
2017-ben a szolgáltatott gázmennyiség 41%-át használták fel a háztartások. A lakossági gázfogyasztás 3,7 milliárd m³ volt, ami 19%-kal haladta meg a 2016. évit. 2005–2012 között a háztartások gázfogyasztása csökkent, az utóbbi évek adatai azonban nem mutattak egyértelmű tendenciát, jelentősek és eltérő irányúak voltak az éves változások.

Az egy háztartásra jutó átlagos havi gázfogyasztás a 2003. évi 127 m³/hó csúcspontjáról 2017-re 94 m³/hó értékre esett vissza. A hosszabb időtávon érvényesülő csökkenő tendencia ellenére a fajlagos gázfogyasztást is ingadozás jellemezte az utóbbi években, 2014-hez képest 36%-kal nőtt az egy háztartási fogyasztóra jutó felhasználás. A gázfogyasztás országos átlagát Pest és Komárom-Esztergom megyékben haladták meg a legnagyobb mértékben, 45 és 35%-kal, míg Zala és Somogy megyékben volt a legalacsonyabb a fogyasztás, 20, illetve 17%-kal az országos átlag alatt.

A lakossági gázfelhasználás alakulására az időjárási körülmények, a pénzügyi lehetőségek, valamint az energiatudatos szemlélet és ennek gyakorlati megnyilvánulásai (például épületek hőszigetelése) vannak hatással.

2. ábra

A háztartásoknak értékesített gáz mennyisége

Távfűtés és melegvíz-ellátás

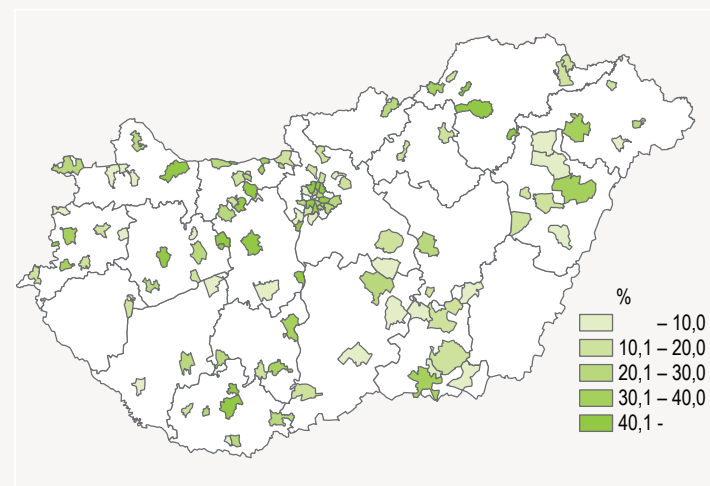
2017-ben az ország 95 településén 650 ezer lakás – a lakásállomány mintegy 15%-a – részesült távhőellátásban. A távfűtéses melegvíz-ellátás 89 településen, 600 ezer lakásban volt elérhető. A rendszerváltást követően – az állami nagyberuházások keretében megvalósuló lakásépítések megszűnése óta – nem változott számottevően a távhő-, illetve melegvízszolgáltatásba bekapcsolt lakások száma.

A legtöbb távfűtött lakás (a bekapcsolt állomány 37%-a) Budapesten található, a fővárosi lakások 26%-ában működik ez a szolgáltatás. Számuk a megyeszékhelyeken is jelentős, csupán Békéscsabán és Zalaegerszezen nincs távfűtéssel ellátott lakás. A többi megyeszékhely mindegyikében több távfűtött lakás található, mint az adott megye bármely más településén. 2017-ben a hálózatba bekötött lakások aránya Almásfüzitőn volt a legmagasabb (90%), majd ezt követik azok a városok, ahol a lakásállományon belül magasabb a lakótelepi

lakások aránya, sorrendben: Dunaújváros (83%), Tiszaújváros (76%), Tatabánya (72%), Kazincbarcika (64%), Oroszlány (64%) és Ajka (56%).

3. ábra

A távfűtésbe kapcsolt lakások aránya az érintett településeken, 2017

A melegvíz-szolgáltatásba bekapcsolt lakások területi megoszlása nagyon hasonló a távfűtésbe bekapcsolt lakásokéhoz. Viszont a távfűtéssel szemben van egy olyan megye (Békés), ahol egyetlen lakás sincs távhőszolgáltatásból származó hálózati meleg vízzel ellátva, mert a melegvíz-ellátást más módon oldják meg.

2017-ben a távhőszolgáltató társaságok összesen 26 PJ távhőellátásra felhasznált hőenergiát értékesítettek, 72%-át a lakosságnak. A szolgáltatók a háztartásokon kívül jelentős számú közintézmény, kommunális létesítmény hőellátását is biztosították. A szolgáltatott meleg víz mennyisége 20 milliárd m³ volt, ennek 95%-át a lakosság használta fel.

2007 óta a háztartások fogyasztása a használati meleg víz és a távhő esetében 21, illetve 16%-kal esett vissza. A távhőfogyasztás hosszabb időtávon megfigyelhető csökkenésének oka az e fűtési móddal jellemezhető lakóépületek modernizációja (nyílászárócserék, külső hőszigetelés, a fűtési rendszer korszerűsítése, valamint a fűtés szabályozhatóvá tétele). A lakossági fogyasztás a meleg víz tekintetében 2004 óta folyamatosan csökken, míg a távhő esetében 2014–2017 között 19%-kal bővült.

Az eredetileg távhőellátásra tervezett lakótelepeken más hőellátási rendszerre való áttérésre – az aránytalanul nagy többletköltségek miatt – jelenleg még nincs reális lehetőség. Ugyanakkor a centralizált hőellátási struktúra – erre irányuló szándék és rendelkezésre álló erőforrások megléte esetén – lehetővé tenné az energiahordozó-váltást (a megújuló energiaforrások – biogáz, -massza, geotermikus és napenergia – használatára való áttérést).

Települési vízgazdálkodás

A közműves ivóvízellátás jellemzői

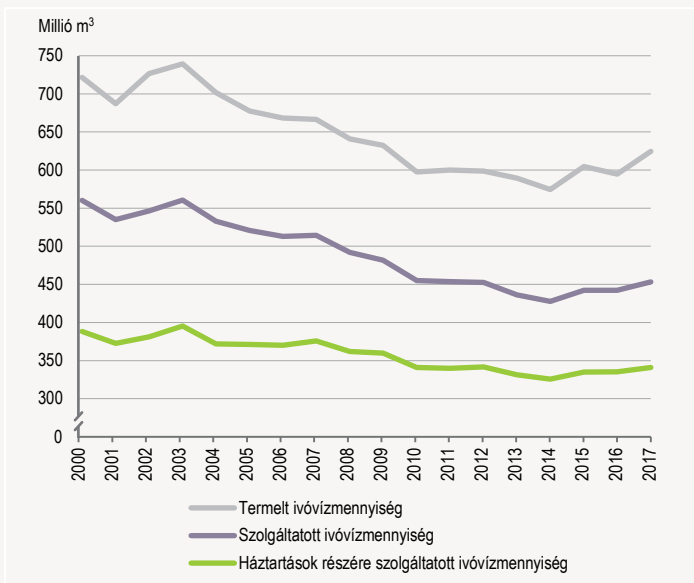
A települések vízellátásának célja a lakosság ivó- és háztartási vízigényének biztosítása, valamint a közületek, közintézmények és a kisebb ipari üzemek ivóvízminőségű vízzel való ellátása. A vízellátás történhet magán- és közutakból, az üzemek vagy intézmények saját vízműveivel és közüzemi vízvezetékkel. A fejlődés általános iránya a közösség egészét ellátó közműves vízművek építése.

2007-ben az ország településeinek ellátottsága már elérte a 100%-ot. Nemzetközi összehasonlításban is jó mutatókkal rendelkeznek a magyarországi települések a közműves ivóvízellátás tekintetében, az ellátott lakások országos aránya 2017 végén 95% volt.

2000–2017 között a termelt és szolgáltatott vízmennyiség, ezen belül a háztartások részére szolgáltatott ivóvízmennyiség kisebb ingadozásokkal (38,0 m³/főről 34,8 m³/főre) csökkent, az emelkedő vízdíjak, illetve részben a saját kutas ellátásra történő átállás és a környezettudatosabb fogyasztás miatt. A termelt víz 2017. évi mennyisége (624,5 millió m³) 13%-kal kevesebb volt a 2000. évinél (721,4 millió m³), a szolgáltatott vízmennyiség pedig 19%-kal (560,1 millió m³-ről 453,1 millió m³-re) csökkent. A községi vízszolgáltatók által szolgáltatott éves adatok szerint a termelt és szolgáltatott vízmennyiség közötti különbséget a belső (vízműtelepi) technológiai, illetve a hálózati és a szolgáltatási veszteségek együttesen okozzák.

4. ábra

Községi víztermelés és -szolgáltatás

2000–2017 között az ivóvízvezeték-hálózat 3929 kilométerrel, a közműves ivóvízellátásba bekapcsolt lakások száma pedig mintegy 477 ezerrel nőtt. 2017 végén az ivóvízvezeték-hálózat hossza 66 551 kilométer volt.

A közműves ivóvízellátás extenzív fejlesztési szakasza lezárult, azonban az esetlegesen már több évtizede üzemelő vízműrendszerek ivóvízminőséggel és üzemeltetéssel (pl. csőtörések) kapcsolatos karbantartási, felújítási munkákat igényelhetnek.

Községi szennyvízelvezetés

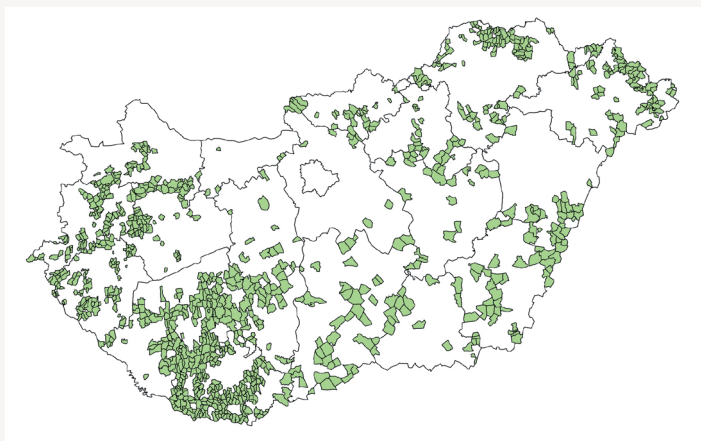
A vízkészletek hosszú távú megőrzése szempontjából nagyon fontos a csatornázás és a szennyvíztisztítás fejlesztése. A települések szennyvízelvezetése – mint életminőségi mutató – az országok fejlesztési struktúrájában környezetvédelmi, közegészségügyi, nemzeti és nemzetközi megítélés szempontjából meghatározó tényező.

A legalább 100 méter hosszú szennyvízelvezető hálózattal rendelkező települések száma a 2000. évi 854-ről 2017-ben mintegy 2,5-szeresére, 2100-ra emelkedett. Az 1055 községi szennyvízelvezető rendszerrel egyáltalán nem rendelkező község közül 882 település lélekszáma ezer fő alatti volt. Baranya 206, Somogy 120, Borsod-Abaúj-Zemplén 102, Vas 95, Zala 91 és Szabolcs-Szatmár-Bereg megye 75 – zömében kis lélekszámú – településén hiányzik a községi szennyvízelvezető hálózat.

Ezek a települések többnyire olyan területeken vannak, ahol nem megoldható a szennyvízelvezető közmű gazdaságos üzemeltetése, ezért itt a környezetvédelem, illetve a társadalmi jólét érdekében költség- és környezetkímélő, szakszerű egyedi szennyvízkezelő létesítmények alkalmazása jelenthet megoldást.

Községi szennyvízelvezető rendszerrel egyáltalán nem rendelkező települések, 2017

5. ábra

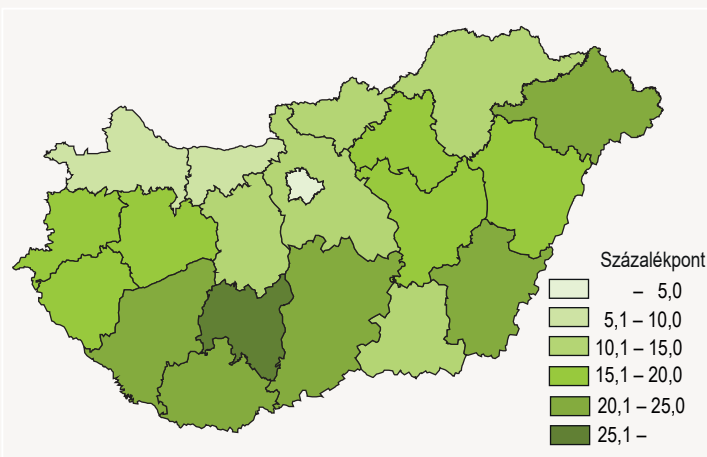
2000–2017 között a szennyvízelvezető hálózatba bekapcsolt lakások száma mintegy 1 millió 538 ezerrel – a 2000. évi 2 millió 79 ezerről 3 millió 617 ezerre (aránya 51-ről több mint 81%-ra) – nőtt, csökkentve a vízvezetékbe bekötött lakások számához viszonyított nagymértékű lemaradást.

A közműves csatornázással rendelkező lakások száma és aránya – a 2000-es állapothoz hasonlóan – 2017 végén is Bács-Kiskun, Tolna, Békés, Somogy és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyékben volt a legalacsonyabb. A legrosszabb helyzetben továbbra is Bács-Kiskun megye van, ahol a lakások mindössze 67%-a csatornázott. A legjobb helyzetben lévő fővárosban is a peremkerületek egyes részei, mintegy 39 ezer lakás (a budapesti lakásállomány 4,3%-a) csatornázatlan.

A közműoltó értéke, azaz a közműves vízellátásba és a szennyvízgyűjtő hálózatba bekapcsolt lakások arányának a különbsége pedig 14 százalékpont volt, amely az utóbbi évek fejlesztéseinek hatására fokozatosan zárul.

Közműoltó megyénként, 2017

6. ábra

2017-ben területi bontásban Budapesten, Komárom-Esztergom és Győr-Moson-Sopron megyékben volt a legkedvezőbb a helyzet, a közműoltó értéke 4, 7 és 8 százalékpont volt, ezzel szemben Tolna megyében 27, Baranya, Bács-Kiskun, Békés, Somogy és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyékben pedig 21–23 százalékpont, ez utóbbit főként az alacsony csatornázottság okozta.

Szennyvíztisztítás

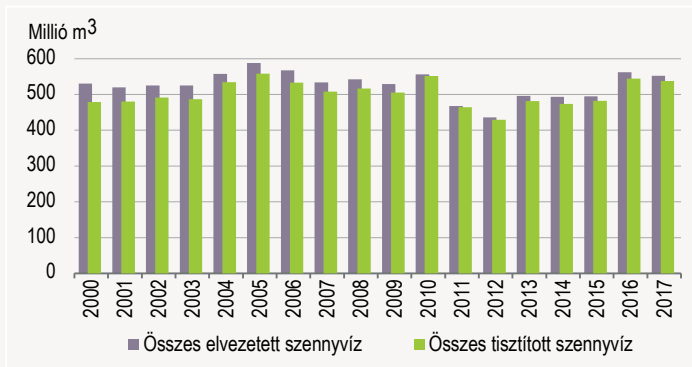
A közsatornán elvezetett szennyvizek tartalmazzák az intézményi, az ipari, a saját kutas vízellátásból és az egyéb szennyvízkibocsátásokból származó szennyvizeket, valamint az egyesített szennyvízelvezető rendszereken elvezetett csapadékvíz-mennyiséget is.

2017-ben a közüzemi szennyvízvezetékeken összegyűjtött szennyvizeknek országosan már csak 2,7%-át (14,8 millió m³-t), míg 2000-ben még 9,7%-át (51,3 millió m³-t) vezették kezelés nélkül, teljesen tisztítatlanul a befogadóba, főként a felszíni vizekbe.

A szennyvíztisztító telepek hatékonysága a létesítmények műszaki állaga, az alkalmazott technológia, a kiépített teljesítmény, a tisztítandó szennyvíz mennyisége és szennyezőanyag-terhelése, továbbá az üzemeltetés szakszerűsége stb. függvényében eltérő.

7. ábra

A közsatornán elvezetett és ebből tisztított szennyvíz

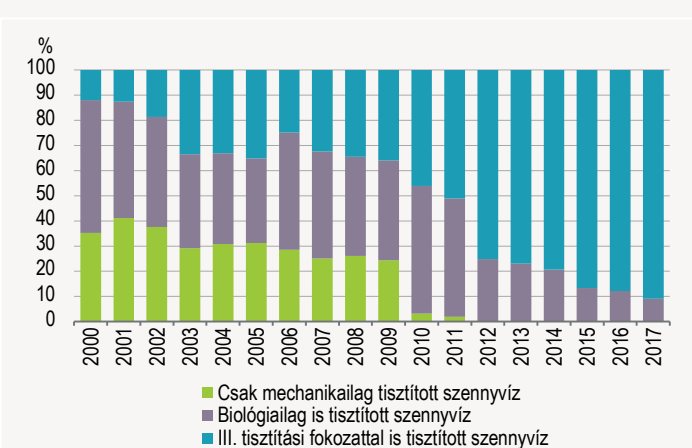

A hagyományos szennyvíztisztítási technológiákkal, főként a mechanikai előtisztítással és biológiai eljárásokkal tisztított szennyvíz minősége a környezetre általában kedvezőtlen hatású, mivel a szerves anyag biológiai lebontásának a végtermékei a vizekbe kerülve eutrofizációt¹ okoznak.

2017-ben a tisztítótelepre vezetett és szállított települési szennyvízből a mechanikailag kezelt települési szennyvíz aránya 0,1%-ra csökkent. A tisztított szennyvizek nagy hányada – 2000-ben még 35, 2009-ben 24%-a – csak a közegészségügyi és környezetvédelmi követelményeknek nem megfelelő mechanikai (I. fokozat) kezelés után jutott a befogadóba. A tisztítótelepre vezetett és szállított, legalább biológiailag (II. fokozat) is kezelt szennyvizek aránya az összes tisztítótelepre vezetett és szállított települési szennyvízhez viszonyítva 2012-től kezdődően csaknem elérte a 100%-ot a 2000. évi 65%-hoz képest. A jelentős javulás főként a III. tisztítási fokozatot is tartalmazó budapesti szennyvíztisztítási fejlesztések eredményének köszönhető.

8. ábra

Közüzemi szennyvíztisztítás

A III. tisztítási fokozat célja a mechanikai és biológiai tisztítás után a szennyvíz további tisztítása, azaz a szerves anyagok lebontása során keletkező tápanyagok – elsősorban nitrogén- és foszforvegyületek – eltávolítása további mechanikai, biológiai és kémiai eljárások segítségével.

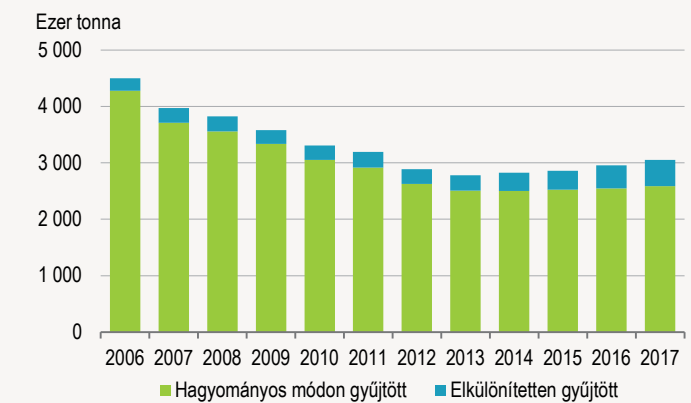
Települési hulladékgazdálkodás

A települések hulladékgazdálkodási közszolgáltatásának biztosítása az önkormányzat feladata, a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény azonban rendelkezik arról is, hogy az ingatlanhasználónak a közszolgáltatást igénybe kell vennie.

2017-ben a közszolgáltatás keretében elszállított települési hulladék mennyisége 3,3%-kal nőtt az előző évihez viszonyítva. 2006–2013 között a hulladékmennyiség folyamatosan csökkent. Ennek fő okai a fogyasztási szokások megváltozása, illetve a gazdasági világválság következtében bekövetkező fogyasztás-visszaesés voltak. 2014-ben a gazdaság élénkülésével nőtt a fogyasztás, emiatt a folyamat iránya megváltozott, és a hulladék mennyiségének növekedése azóta is tart. Ezzel párhuzamosan az elkülönített gyűjtés aránya folyamatosan emelkedik, köszönhetően a háztól történő elkülönített gyűjtési mód elterjedésének. Az elkülönített gyűjtés elterjesztése azért fontos, mert nagyban befolyásolja a hulladékhasznosítási lehetőségeket.

9. ábra

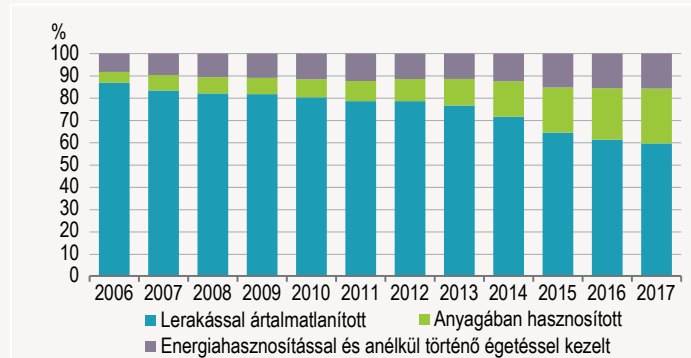
A közszolgáltatás keretében elszállított települési hulladék mennyisége

2017-ben a hulladékkezelési módok közül továbbra is a környezeti szempontból legártalmasabb kezelési mód, a lerakás aránya a legmagasabb (60%), ugyanakkor főleg az anyagában hasznosítás részesedésének (2017-ben 24%) növekedésével párhuzamosan a lerakás hányada évről évre csökken. Az energiahasznosítással és anélkül történő égetés aránya a megfigyelt időszakban 16% volt. Hátránya, hogy az égetés során további környezeti kockázatok merülhetnek fel, és az égetési maradékokat is ártalmatlanítani kell.

10. ábra

A közszolgáltatás keretében elszállított települési hulladék kezelés szerinti megoszlása

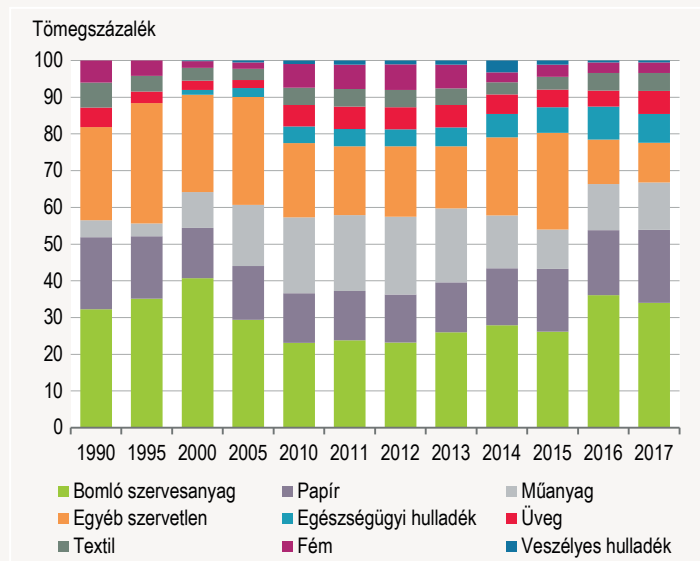

¹ Az eutrofizáció egy olyan folyamat, melynek során a szennyvízben lévő foszfor és nitrogén túl nagy mennyisége a víz elalgásodásához vezet. Eutrofizálódás folyamán az állóvizekben a tápanyag feldúsul, ezért elszaporodnak az elsődleges termelő szervezetek: a fitoplanktonok, a gyökerező hínár- és mocsári növények. Az eutrofizáció természetes és mesterséges tavakban egyaránt előfordul. Vízfolyások esetén az eutrofizáció jelensége a hígulás, valamint az elkeveredés jelensége miatt nem olyan jelentős.

A keletkezett hulladék tömegének csökkenését az összetevők arányának változása is befolyásolhatja. A Budapesten keletkezett, vegyesen gyűjtött települési hulladék összetétele 1990-től napjainkig jelentős mértékben módosult, ennek fő oka a fogyasztási szokások változása, illetve az elkülönített hulladékgyűjtés elterjedése. 2013-ban jelentősen megnőtt a műanyag-hulladékok aránya (4,6%-ról 20,1%-ra) 1990-hez képest, azonban a 2013–2014. években elterjedő, háztól történő elkülönített gyűjtésre való áttérés következtében 2017-re visszaszorult (12,9%). Ez utóbbi elterjedésének eredményét mutatja az is, hogy 2017-re csökkent a fémhulladék vegyes települési hulladékon belüli aránya (2,8%).

11. ábra

A közszolgáltatás keretében elszállított települési hulladék anyagcsoportok szerinti összetétele Budapesten

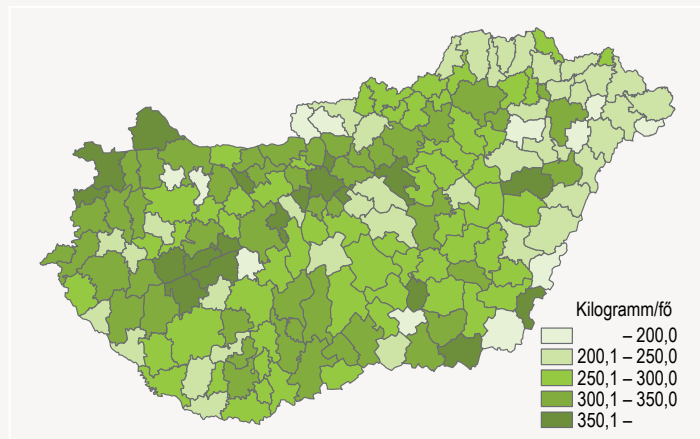
Forrás: Fővárosi Közterület-fenntartó Nonprofit Zrt.

A közszolgáltatás keretében elszállított egy főre jutó hulladék éves mennyisége a nagyvárosi, illetve a nagyobb idegenforgalommal rendelkező térségekben, így például a Balaton környéki (Balatonfüredi

648, Fonyódi 546, Siófoki 507, Balatonalmádi 433 kilogramm/fő) és a Gyulai (408 kilogramm/fő) járásokban volt a legnagyobb, értéke mindegyikben jelentősen meghaladta az országos átlagot (311 kilogramm/fő).

12. ábra

A közszolgáltatás keretében elszállított települési hulladék egy főre jutó mennyisége járásonként, 2017

Úthálózat

A közúthálózat állami tulajdonú országos közutakból és önkormányzati tulajdonú helyi közutakból áll. 2017-ben az országos és a helyi közutak hossza együttesen közel 211 ezer kilométer volt, 51 ezer kilométerrel több, mint 2000-ben. 2010 óta legnagyobb mértékben a kerékpár- és az autótutak hossza gyarapodott (56, illetve 47%-kal), ezzel szemben az egyéb országos közutak kategóriába tartozó utaké és a gyalogutak hossza (1,4, illetve 1,0%-kal) csökkent. Az országos közutak hossza 32 006 kilométert tett ki.

2000–2010 között az autópályák hossza megkétszereződött, ezt követően a növekedési ütem erőteljesen lelassult. 2017-ben az autópályák hossza (1173 kilométer) mintegy 10%-kal haladta meg a 2010-es értéket.

1. tábla

A közúthálózat hossza jelleg szerint

Megnevezés	2000	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Autópálya	448	1 067	1 099	1 099	1 132	1 144	1 168	1 168	1 173
Autóút	57	205	205	205	205	205	263	296	300
Csomóponti ágak és gyorsforgalmi utak pihenőútjai ^{a)}	242	522	587	588	607	613	639	648	657
I. rendű főút	2 173	2 155	2 154	2 165	2 169	2 169	2 163	2 165	2 165
II. rendű főút	4 330	4 461	4 465	4 465	4 656	4 788	4 798	4 810	4 815
Egyéb közút	23 057	23 218	23 188	23 169	22 992	22 883	22 895	22 900	22 895
Országos közút összesen	30 307	31 628	31 698	31 692	31 760	31 802	31 925	31 986	32 006
Kiépített helyi közutak	40 892	44 734	44 840	45 095	45 354	45 559	45 882	46 292	46 958
Kiépítetlen helyi közutak	88 609	123 205	124 423	125 154	126 195	126 696	127 075	128 286	131 851
Helyi közutak összesen	129 501	167 939	169 263	170 249	171 549	172 255	172 957	174 577	178 809
Gyalogút	56 708	50 220	50 321	49 819	49 603	49 637	49 708	49 723	49 727
Kerékpárút	1 282	2 058	2 193	2 333	2 463	2 650	3 072	3 204	3 221

^{a)} Egyéb csomóponti ágak, pihenőhelyek útjainak hosszával együtt.

Forrás: Magyar Közút Nonprofit Zrt.

További információk, adatok (linkek):

[Táblák \(STADAT\) – Idősoros éves adatok – Környezet](#)

[Táblák \(STADAT\) – Idősoros éves, területi adatok – Környezet](#)

[Táblák \(STADAT\) – Idősoros éves adatok – Lakás, kommunális ellátás](#)

[Módszertan](#)

Elérhetőségek:

kommunikacio@ksh.hu

[Lépjen velünk kapcsolatba!](#)

Telefon: (+36-1) 345-6789

www.ksh.hu